

I. 2. PAÍS VALENCIÀ (DOGV, gener-juny de 2005)

Mercè TEODORO

La ressenya més important d'aquesta crònica és, sens dubte, la Resolució 2/2005, de 29 de març (DOGV núm. 4983, de 12 d'abril), de la Presidència de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, per la qual es publica l'Acord de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, adoptat en la reunió plenària de 9 de febrer de 2005, pel qual s'aprova el Dictamen sobre els principis i criteris per a la defensa de la denominació i l'entitat del valencià.

En efecte, després de les darreres polèmiques sobre el nom de la llengua, especialment, sobre el nom que ha de rebre als àmbits estatal i internacional (Memoràndum del Govern espanyol per a la reforma del Reglament lingüístic de la UE, Constitució europea, regulació de les escoles oficials d'idiomes, codi de catalogació a la Biblioteca Nacional), l'AVL ha emès aquest dictamen per tal d'aclarir la qüestió i, en teoria, posar fi a les polèmiques sobre el nom, *contraproductes per a l'ús normal i per al prestigi de la nostra llengua*, que han derivat de l'ambigüïtat de l'Estatut d'autonomia, de la Llei d'ús i ensenyament del valencià i, fins i tot, de la Llei de creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

El dictamen té caràcter preceptiu i per primera vegada s'afirma que el valencià forma part de la mateixa llengua que els altres territoris anomenen català:

«D'acord amb les aportacions més solvents de la romanística acumulades des del segle XIX fins a l'actualitat (estudis de gramàtica històrica, de dialectologia, de sintaxi, de lexicografia...), la llengua pròpia i històrica dels valencians, des del punt de vista de la filologia, és també la que compartixen les comuni-

tats autònoms de Catalunya i de les Illes Balears i el Principat d'Andorra. Així mateix és la llengua històrica i pròpia d'altres territoris de l'antiga Corona d'Aragó (la franja oriental aragonesa, la ciutat sarda de l'Alguer i el departament francès dels Pirineus Orientals).»

També deixa constància que el nom *català* ha estat usat pels valencians al llarg de la història i que té un reconeixement jurídic i jurisprudencial a l'Estat espanyol:

«La denominació històrica de valencià ha coexistit amb la de català, documentada en determinades fonts valencianes (annex 5), i generalitzada en

l'àmbit de la romanística i de la universitat valenciana de les últimes dècades.

[...] És un fet que a Espanya hi ha dos denominacions igualment legals

per a designar esta llengua: la de valencià, establida en l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, i la de català, reconeguda en els estatuts d'auto-

nomia de Catalunya i les Illes Balears, i avalada per l'ordenament jurídic espanyol (annex 8) i la jurisprudència (annex 9).»

Tanmateix, el dictamen és molt extens i juntament amb aquestes asseveracions trobem d'altres que contribueixen notablement a desdibuixar-les, especialment a efectes pràctics, de tal manera que les recomanacions que es fan contradiuen parcialment les conclusions anteriors.

En efecte, tota la resta del dictamen i significativament quan l'AVL es decanta per una opció concreta i recomana als poders públics una certa actuació, se situa en la línia minimitzadora si no neutralitzadora de l'aplicació normal i pràctica de la unitat del català i la generalització de la denominació *llengua catalana* als àmbits estatal i internacional. Així, sembla propugnar l'exclusivitat de la denominació *valencià* al País Valencià:

«La denominació de valencià és, a més, l'establida en l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana. Per tant, d'acord amb la tradició i amb la legalitat estatutària, l'AVL considera que el terme més adequat per a designar la llengua pròpia en la Comunitat Valenciana és el de valencià, denominació que s'ha preservat legalment, ja que és

una de les principals senyes d'identitat del nostre poble. Este nom pot designar tant la globalitat de la llengua que compartim amb els territoris de l'antiga Corona d'Aragó ja esmentats, com també, amb un abast semàntic més restringit, la modalitat idiomàtica que ens caracteritza dins d'eixa mateixa llengua.»

Dóna plena validesa al nom *llengua valenciana* per a designar la llengua en el seu conjunt:

«Així mateix, és plenament vàlida la denominació de llengua valenciana, sense que este ús implique que es tracte

d'un idioma diferent del compartit amb els altres territoris ja indicats.»

I fins i tot recomana les denominacions sintètiques (català/valencià, valencià/català) en aquells àmbits on s'havia consolidat la denominació de català (àmbit estatal, internacional, llicenciatura, jurisprudència) per a garantir la presència del gentilici *valencià*:

«L'AVL considera necessari que els governs autonòmics implicats, en col·laboració amb el Govern espanyol, adop-

ten les mesures pertinents (habilitació de fórmules sincrètiques o similars, per exemple) a fi que, especialment fora

d'eixe àmbit lingüístic, s'harmonitze la dualitat onomàstica del nostre idioma amb la projecció d'este com a una entitat cohesionada i no fragmentada. Estes fórmules s'haurien d'anar introduint també en àmbits acadèmics o d'una al-

tra naturalesa. D'esta manera es podria garantir coherentment la legítima presència del gentilici valencià fora de la nostra Comunitat i, alhora, conciliar la realitat filològica amb la realitat legal i sociològica valenciana.»

Pel que fa al model de llengua, l'AVL afirma que «el que es proposa, per al conjunt de la llengua, és, per tant, una codificació policèntrica alhora que convergent», però, en la pràctica, la pròpia redacció del dictamen contradiu l'afirmació. S'utilitzen formes molt poc «convergentes» i sí obertament particularistes com *este* (per *aquest*), *compartixen* (per *comparteixen*), *mitat* (per *meitat*), *mentres* (per *mentre*), o adés «en la Comunitat Valenciana», adés «a Portugal i al Brasil» i «a Espanya».

Finalment, un altre dels punts preocupants és que, malgrat la proclamació formal i teòrica de la unitat de la llengua, en la pràctica l'AVL no concep una comunitat lingüística, és a dir, un àmbit en què tot producte en la llengua pròpia pot circular arreu sense traves idiomàtiques. En un dels pocs passatges en què parla de les condicions sociolingüístiques, l'AVL no veu cap contradicció entre «un context de globalització creixent» que cita per caracteritzar el món actual i l'èmfasi per «disposar de versions *valencianes pròpies*» (o siga, en la modalitat valenciana) en els «mitjans de comunicació, productes audiovisuals, aplicacions informàtiques, mercat editorial, texts litúrgics i religiosos» i un etcètera que encara deixen obert amb punts suspensius. Així, tant se val afirmar la unitat de la «llengua compartida» si en l'aplicació pràctica se li nega la viabilitat d'un intercanvi lingüístic real i si per a cada producte audiovisual, informàtic, editorial, etc., sembla que se'n necessita una versió estrictament valenciana. Això és precisament la negació de la comunitat lingüística.

No obstant això, considerem que el reconeixement explícit de la catalanitat del valencià per part de la institució que legalment té, a hores d'ara, la competència sobre la normativa de la llengua al País Valencià, és un fet molt important que sens dubte suposa el reconeixement institucional de la normativa legal i la jurisprudència que als darrers anys s'havia pronunciat en aquest sentit de forma unívoca. Ara bé, les conseqüències pràctiques són poques i s'ha pogut constatar que, malgrat tot, molts polítics valencians intenten donar continuïtat al secessionisme lingüístic i fomenten la polèmica, cosa que s'ha evidenciat, per exemple, en la Proposició de llei de reforma de l'Estatut valencià en què, lluny d'aclarir les coses, segons l'acord a què han arribat els partits majoritaris, i si no hi ha canvis a la tramitació

parlamentaria a les Corts Espanyoles, queda recollida la denominació «d'idioma valencià», sense fer cap referència al fet que aquesta llengua siga compartida amb altres territoris i que també rep la denominació de català.

D'altra part, la resta de la crònica no recull cap fet especialment destacable o nou i es limita a reproduir les convocatòries habituals sobre la matèria, sense cap novetat significativa, tret, possiblement del fet que tornem a trobar referències en matèria de toponímia que feia temps que no es produïen.

Passem, doncs, a enumerar i comentar breument les ressenyes relatives a llengua i normalització lingüística publicades al *Diari Oficial de la Generalitat Valenciana* entre gener i juny de 2005.

Acadèmia Valenciana de la Llengua

Resolució 8/2004, de 15 de desembre (DOGV núm. 4922, de 12 de gener) de la Presidència de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, per la qual es publica l'acord del Ple de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua de 26 de novembre de 2004, pel qual es convoquen beques per a la realització de treballs d'investigació lingüística sobre el valencià. Hom ha decidit destinar a aquestes beques un màxim de 120.000 euros. Els requisits exigits són: ser llicenciat o diplomad universitari i acreditar coneixements suficients per a la investigació de la llengua, a criteri del comitè de selecció després d'estudiar el currículum dels sol·licitants. Es valoraran prioritàriament les investigacions al voltant de:

- Aspectes de morfologia i sintaxi del valencià susceptibles de revisió.
- Estudis de gramàtica històrica valenciana.
- Reculls lèxics, diccionaris o concordances lematitzades d'autors valencians.
- Reculls lèxics i fraseològics locals i comarcals.
- Vocabularis específics.
- Vocabulari específic de vela.
- Buidatges onomàstics dels *Quinque libri*.
- Monografies onomàstiques locals i comarcals (comparativa de fonts orals i escrites).
- L'estat del valencià (àmbits d'ús, mancances, urgències i perspectives) i la seua promoció en els diferents sectors socials: la família i la transmissió del valencià; l'Església; el comerç; els mitjans de comu-

- nicació escrita; la cançó en valencià; l'Administració local; els immigrants; les noves tecnologies.
- Models de llengua en els materials curriculars d'Educació Primària i d'Educació Secundària.
 - Models de llengua en l'àmbit administratiu.
 - Criteris lingüístics en els mitjans de comunicació que utilitzen el valencià.
 - Projecte d'un curs audiovisual de valencià per a no valenciano-parlants.
 - Neologismes.
 - Repertoris documentals de texts valencians medievals, moderns o del segle XIX.
 - Lletres missives, manuals de consells i epistolars inèdits d'autors valencians (edició i estudi).
 - Documents d'arxius valencians.
 - Edició crítica de texts d'autors valencians clàssics, moderns o contemporanis.
 - Literatura oral i cançoner popular valencià.
 - Situació del valencià en l'àmbit teatral.
 - Estudis sobre els models de llengua en la producció editorial valenciana contemporània.
 - Reculls i estudis de texts homilètics valencians.
 - Traduccions de texts religiosos al valencià.
 - Documents de cultura religiosa popular.
 - Estudis sobre la figura i l'obra de Constantí Llombart i Manuel Sanchis Guarner.

Es consolida així la línia iniciada per l'Acadèmia d'aprofundir en els aspectes més locals i «genuïns» de la llengua mitjançant aquests estudis que, d'altra part, segons la convocatòria, no han de ser realitzats necessàriament per llicenciats en filologia catalana, sinó que poden ser confeccionats per altres diplomats o titulats superiors, sense que s'objective què s'entén per tenir «coneixements suficients per a la investigació de la llengua».

Resolució 1/2005, de 7 de març (DOGV núm. 4981, de 8 d'abril), de la Presidència de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, per la qual es publica l'Acord del Ple de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, de 4 de març de 2005, pel qual es convoquen ajudes a la difusió i promoció del valencià en els centres valencians a l'exterior. En aquesta quarta edició s'ha volgut prioritzar els cursos, i s'ha ampliat el nombre de centres beneficiaris a un

mínim de tres, sense deixar de mantindre una part de les ajudes per a adquirir llibres i discos en valencià. Per a poder dur a terme aquesta iniciativa, els pressupostos de l'AVL per al 2005 habiliten una línia d'ajudes per a la difusió i promoció del valencià en els centres valencians a l'exterior, per un import de 36.000 euros. Les ajudes es destinaran a realitzar cursos de valencià en centres valencians a l'exterior i a adquirir llibres i material discogràfic en valencià. També, com en anteriors convocatòries, l'AVL desenvolupa tasques de promoció lingüística, que en principi no són competència pròpia, sinó de la Conselleria d'Educació. La pràctica d'aquests darrers anys pel que fa a aquesta activitat indica que s'ha desenvolupat principalment al continent americà, en particular a l'Argentina.

Resolució 2/2005, de 29 de març (DOGV núm. 4983, de 12 d'abril), de la Presidència de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, per la qual es publica l'Acord de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, adoptat en la reunió plenària de 9 de febrer de 2005, pel qual s'aprova el Dictamen sobre els principis i criteris per a la defensa de la denominació i l'entitat del valencià.

A l'efecte de facilitar-ne el coneixement reproduïm el text de l'Acord, encara que sense els annexos, que sí que s'enuncien però no es despleguen per la seua extensió:

«Antecedents

L'Acadèmia Valenciana de la Llengua, ens normatiu del valencià, segons estableix la Llei 7/1998, de 16 de setembre, de la Generalitat Valenciana, té entre les seues competències la de «vetlar per l'ús normal del valencià i defensar la seua denominació i entitat» (art. 7.d). D'acord amb l'article 4 de la mateixa llei, l'AVL en les seues actuacions s'inspirarà en els «principis i criteris [...] que es desprenen del dictamen aprovat pel Consell Valencià de Cultura [...] que figura en el preàmbul de la llei», el qual, pel que fa al nom i a la naturalesa del valencià, estableix el següent:

a) «El nostre Estatut d'Autonomia denomina valencià la llengua pròpia

dels valencians, i per tant este terme ha de ser utilitzat en el marc institucional, sense que tinga caràcter excoent.»

b) «L'esmentada denominació “valencià”, i també les denominacions “llengua pròpia dels valencians” o “idioma valencià”, o altres, avalades per la tradició històrica valenciana, l'ús popular, o la legalitat vigent, no són ni han de ser objecte de qüestionament o polèmica. Totes servixen per a designar la nostra llengua pròpia.»

c) «El valencià, idioma històric i propi de la Comunitat Valenciana, forma part del sistema lingüístic que els corresponents Estatuts d'Autonomia dels territoris hispànics de l'antiga Corona d'Aragó reconeixen com a llengua pròpia.»

Partint d'aquests principis, el Ple de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, en la reunió del 19 de desembre del 2003, va aprovar una declaració institucional sobre el nom i l'entitat del valencià i sobre la normativa oficial vigent, en la qual s'establien, entre altres, aquests postulats:

«La denominació de valencià és tradicional, històrica, legal, estatutària i, per tant, la més adequada al marc institucional.»

«Esta denominació no és incompatible ni ha d'entrar en contradicció amb altres denominacions també tradicionals, històriques i legals, que rep la llengua pròpia dels valencians.»

«El nom de la llengua i la seua naturalesa no han de ser objecte de polèmiques inútils ni de cap classe d'instrumentalització cultural, social ni política, ja que això només contribuïx a fomentar la desunió entre els parlants, a dificultar la promoció del seu ús i a obstaculitzar la seua normalitat plena.»

«La diversitat onomàstica del valencià no pot servir de base a iniciatives que projecten una imatge fragmentada del sistema lingüístic que els valencians compartim amb altres territoris. Les iniciatives que adopten els poders públics per a difondre el valencià fora del nostre àmbit lingüístic tenen tot el reconeixement de l'AVL. En tot cas, estes han de garantir la difusió de la nostra peculiaritat idiomàtica i s'han d'ajustar a criteris conceptuals i onomàstics de caràcter integrador.»

A més, en el punt 5 d'eixa mateixa Declaració, s'anunciava un dictamen més detallat i precís sobre les qüestions anteriors, alhora que, en el punt 6, l'AVL demanava «a les institucions públiques ser consultada en tots els casos en els quals es legisle o es prenguen iniciatives sobre el valencià, en allò que afecta les

competències legals que té atribuïdes».

En virtut de tot el que antecedia, atesos els articles 4, 7.c i 7.d de la Llei 7/1998, de 16 de setembre, de la Generalitat Valenciana, de Creació de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, el Ple de l'AVL, en la reunió del 9 de febrer del 2005,

Acorda

Aprovar, amb caràcter prescriptiu, el Dictamen sobre els principis i criteris per a la defensa de la denominació i l'entitat del valencià, que s'adjunta. Publicar-lo, atés el que estableix l'article 26 de la Llei 7/1998, en el Diari Oficial de la Generalitat Valenciana als efectes prevists en l'article 5 de la mateixa Llei. Comunicar-lo al Govern Valencià i a les Corts Valencianes. Transmetre'l al Govern d'Espanya, al Congrés dels Diputats i al Senat, així com a les altres entitats normatives de les llengües de l'Estat Espanyol. Difondre'l entre la societat valenciana i, molt especialment, entre les universitats i totes les entitats que s'ocupen de la promoció del valencià.

Dictamen de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua sobre els principis i criteris per a la defensa de la denominació i l'entitat del valencià.

Preàmbul

L'estima dels valencians per la llengua pròpia, considerada com la principal senya d'identitat del poble valencià,

ha quedat palesa al llarg de la història. Esta estima s'ha manifestat, especialment, en tots els qui, al llarg dels segles, l'han usada com a vehicle habitual de comunicació. Units per l'estima a la «llengua pròpia» («la més alta manifestació de la personalitat d'un poble»), els signants de les *Normes de Castelló*, l'any 1932, van saber sumar les voluntats i les «diverses tendències culturals i polítiques» del moment en un acord històric, amb la convicció que el futur de la llengua, que volien pròsper, depenia molt especialment de l'assoliment d'unes bases «per a la unificació de l'ortografia valenciana». Ho feren superant tota classe de plantejaments individuals, amb la convicció que el sistema acordat seria, en el futur, «rectificat i millorat», «a base d'amples acords» superadors de punts de vista diferents. Era un acord «sense vençuts», considerat com el punt de partida necessari per a satisfer les inquietuds d'un poble, deien, que «comença a sentir la dignitat de la llengua pròpia».

Des d'aleshores, s'han multiplicat els estudis sobre el valencià i els treballs de depuració i de modernització de la llengua, alhora que s'han produït notables avanços en la seua recuperació i normalització social. No obstant això, la qüestió de l'entitat de l'idioma i de les implicacions onomàstiques que se'n deriven dista encara d'estar superada des d'una perspectiva sociolingüística, a pesar que, des del punt de vista de la ciència filològica, per una banda, i de la legalitat estatutària valenciana, per l'altra, el tema es pugua considerar resolt. Per tant, cal encara un esforç sensat, solidari i convergent per a evitar polèmiques que sols perjudiquen l'ús i la promoció del valencià i, de retruc, els interessos valencians fora de la nostra Comunitat.

Com és sabut, un sector de la societat valenciana considera que l'idioma propi dels valencians coincidix amb la llengua que es parla en altres territoris de l'antiga Corona d'Aragó, mentres que un altre sector considera que és una llengua diferent. Esta polèmica s'ha vinculat, sovint, al tema de la identitat nacional dels valencians. Per això, en alguns sectors socials, ha tingut ressò la tesi segons la qual identificar l'idioma propi dels valencians amb el d'altres pobles (especialment Catalunya) contribuiria a la pèrdua de les senyes d'identitat del poble valencià i a una hipotètica submissió exterior. Així mateix, alguns sectors socials han considerat insuficient la incorporació al model de llengua formal de solucions lingüístiques valencianes plenament vives i avalades per la tradició clàssica, per la qual cosa han propugnat una independència total dels valencians quant a la codificació de la seua llengua pròpia com a única via de corregir eixa situació.

L'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana (Llei Orgànica 5/1982, d'1 de juliol) va establir la denominació de valencià per a l'idioma propi dels valencians, sense que el legislador determinara l'entitat filològica del que es designava amb eixa denominació ni especificara la institució normativa de la llengua. Un plantejament tal no ha aconseguit tancar la polèmica, ja que ha permés i permet interpretacions diferents. Per a uns, el fet que l'Estatut parle de valencià equival a dir que esta llengua no és la mateixa que la que es parla en cap altre lloc. Per a altres, en canvi, la solució estatutària respon al reconeixement d'una denominació secular per a referir-se, en l'àmbit de la Comunitat

Valenciana, a la llengua que els valencians compartim amb altres pobles de l'antiga Corona d'Aragó. Per a uns altres, encara, és perfectament compatible reconèixer la unitat de la llengua i defensar alhora les característiques genuïnes del valencià, com a via per a superar les discrepàncies de percepció lingüística existents en la societat valenciana.

La promulgació de la Llei d'Ús i Ensenyament del Valencià (4/1983, de 23 de novembre, de la Generalitat Valenciana) esdevingué un fet històric de primer orde en el procés de recuperació del valencià. Per primera vegada es fixaven les bases legals necessàries per a superar la relació de desigualtat existent entre les dos llengües oficials de la Comunitat Valenciana, mitjançant l'articulació de les mesures legals pertinents per a impulsar la incorporació del valencià al sistema educatiu i fomentar-ne l'ús. Així mateix, el preàmbul de la Llei establí que la «llengua valenciana és part substancial del patrimoni cultural de tota la nostra societat» i que «la recuperació i l'extensió del seu ús com un dels factors de retrobament de la nostra identitat com a poble, ens pertoca també a tots els valencians». Però, a pesar d'eixos encerts inqüestionables, la Llei no va definir tampoc l'entitat de la llengua ni va establir l'òrgan normatiu corresponent.

La Llei de Creació de l'AVL (7/1998, de 16 de setembre, de la Generalitat Valenciana) ha suposat una fita important en el procés d'harmonització de les diferents posicions, partint de la base que totes contenen elements positius per a la nostra llengua. En relació amb la qüestió onomàstica, reconeix que la denominació de valencià és la més ade-

uada per a referir-se a l'idioma propi dels valencians i, al mateix temps, proclama que este idioma «forma part del sistema lingüístic que els corresponents estatuts d'autonomia dels territoris hispànics de l'antiga Corona d'Aragó reconeixen com a llengua pròpia» (Preàmbul). Per una altra part, en relació amb el model lingüístic, l'esmentada Llei garanteix que els valencians, mitjançant l'AVL, siguen responsables de la normativització del seu idioma en la Comunitat Valenciana. No obstant això, en la pràctica, el problema de fons no s'ha resolt, tal com evidencia la recurrència amb què el tema de l'entitat i del nom del valencià ha sigut motiu de controvèrsia en els últims anys.

En conseqüència, l'AVL, conscient de la necessitat de resoldre estes i altres ambigüitats, que només provoquen polèmiques contraproduents per a l'ús normal i per al prestigi de la nostra llengua, aprova, amb caràcter prescriptiu, el següent

Dictamen

D'acord amb les aportacions més solvents de la romanística acumulades des del segle XIX fins a l'actualitat (estudis de gramàtica històrica, de dialectologia, de sintaxi, de lexicografia), la llengua pròpia i històrica dels valencians, des del punt de vista de la filologia, és també la que compartixen les comunitats autònomes de Catalunya i de les Illes Balears i el Principat d'Andorra. Així mateix és la llengua històrica i pròpia d'altres territoris de l'antiga Corona d'Aragó (la franja oriental aragonesa, la ciutat sarda de l'Alguer i el departament francès dels Pirineus Orientals). Els diferents parlars de tots estos territoris constitueixen una llen-

gua, és a dir, un mateix «sistema lingüístic», segons la terminologia del primer estructuralisme (annex 1) represa en el Dictamen del Consell Valencià de Cultura, que figura com a preàmbul de la Llei de Creació de l'AVL. Dins d'eixe conjunt de parlars, el valencià té la mateixa jerarquia i dignitat que qualsevol altra modalitat territorial del sistema lingüístic, i presenta unes característiques pròpies que l'AVL preservarà i potenciarà d'acord amb la tradició lexicogràfica i literària pròpia, la realitat lingüística valenciana i la normativització consolidada a partir de les *Normes de Castelló*. El fet que una llengua es parle en diferents demarcacions polítiques o administratives no és una característica exclusiva del valencià, sinó la situació més habitual en les llengües del món. Així, el portugués es parla a Portugal i al Brasil; l'anglès és la llengua d'Anglaterra, d'Irlanda, dels Estats Units d'Amèrica i d'Austràlia; el castellà o espanyol es parla no sols a Espanya sinó també en la major part dels països hispanoamericans (Argentina, Mèxic), etc. Les característiques lèxiques i gramaticals peculiars del valencià, que el diferencien d'altres parlars del nostre sistema lingüístic, conviuen amb altres característiques compartides majoritàriament per tots estos parlars. Per una altra part, l'existència d'eixos trets específics, sentits com a propis i dignes de ser preservats, és un fet comú en altres llengües. La llengua és un vehicle de comunicació i de cultura. Compartir una llengua, per tant, equival també a compartir el llegat cultural que s'ha transmés en eixa llengua. Però això no implica que els valencians no tinguem unes senyes d'identitat i unes característiques culturals pròpies, i que

les percebem com a clarament diferenciades de les dels altres pobles que usen la nostra llengua. El mateix, d'altra banda, ocorre entre francesos i quebequesos, que compartixen el francès; entre portuguesos i brasilers, que compartixen el portugués, o entre anglesos, irlandesos, nord-americans o australians, que compartixen l'anglès, etc. I això sense perjuí que cadascun d'estos pobles tinga la seua entitat política, social i cultural pròpia. En l'àmbit territorial de l'actual Comunitat Valenciana, la llengua pròpia dels valencians ha rebut majoritàriament el nom de valencià o llengua valenciana (annex 2), que comença a generalitzar-se, sobretot, a partir de la segona mitat del xv a causa de l'esplendor politicoeconòmica, cultural i literària que assolí el Regne de València en aquell moment. A pesar d'existir una tradició particularista valenciana respecte a l'idioma propi (annex 3), la consciència de posseir una llengua compartida amb altres territoris de l'antiga Corona d'Aragó s'ha mantingut constant fins a època contemporània (annex 4). Per això, la denominació històrica de valencià ha coexistit amb la de català, documentada en determinades fonts valencianes (annex 5), i generalitzada en l'àmbit de la romanística i de la universitat valenciana de les últimes dècades. Així mateix, no són escassos els testimonis en què s'ha evitat usar el nom d'una de les parts per a designar tot el conjunt del sistema lingüístic mitjançant fórmules compostes o sincrètiques tals com llengua valenciana i catalana (annex 6), o bé en què s'han proposat denominacions integradores i superadores de la diversitat onomàstica (annex 7). La denominació de valencià és, a més, l'establida en l'Estatut d'Au-

tonomia de la Comunitat Valenciana. Per tant, d'acord amb la tradició i amb la legalitat estatutària, l'AVL considera que el terme més adequat per a designar la llengua pròpia en la Comunitat Valenciana és el de valencià, denominació que s'ha preservat legalment, ja que és una de les principals senyes d'identitat del nostre poble. Este nom pot designar tant la globalitat de la llengua que compartim amb els territoris de l'antiga Corona d'Aragó ja esmentats, com també, amb un abast semàntic més restringit, la modalitat idiomàtica que ens caracteritza dins d'eixa mateixa llengua. Així mateix, és plenament vàlida la denominació de llengua valenciana, sense que este ús implique que es tracte d'un idioma diferent del compartit amb els altres territoris ja indicats. És un fet que a Espanya hi ha dos denominacions igualment legals per a designar esta llengua: la de valencià, establida en l'Estatut d'Autonomia de la Comunitat Valenciana, i la de català, reconeguda en els estatuts d'autonomia de Catalunya i les Illes Balears, i avalada per l'ordenament jurídic espanyol (annex 8) i la jurisprudència (annex 9). L'existència d'eixes dos denominacions pot crear equívocs sobre la cohesió de l'idioma en alguns contextos, especialment fora de l'àmbit lingüístic compartit. Per esta raó l'AVL considera necessari que els governs autonòmics implicats, en col·laboració amb el Govern espanyol, adopten les mesures pertinents (habilitació de fórmules sincrètiques o similars, per exemple) a fi que, especialment fora d'eixe àmbit lingüístic, s'harmonitze la dualitat onomàstica del nostre idioma amb la projecció d'este com a una entitat cohesionada i no fragmentada. Estes fórmules s'haurien d'a-

nar introduint també en àmbits acadèmics o d'una altra naturalesa. D'esta manera es podria garantir coherentment la legítima presència del gentilici valencià fora de la nostra Comunitat i, alhora, conciliar la realitat filològica amb la realitat legal i sociològica valenciana. En relació amb el model de codificació de la llengua, cal tindre present que no tots els idiomes de cultura han seguit unes directrius úniques i exclusives. Hi ha models de codificació que tenen un caràcter molt centralista i que es basen en una única varietat literària (com és el cas de l'italià, format a partir fonamentalment del florentí literari); n'hi ha uns altres que es basen en una varietat creada a partir de l'adopció d'elements de diferents parlars (com és el cas de l'èuscar batua), i n'hi ha d'altres, encara, que respecten les diferents modalitats dins de la unitat (com és el cas del portugués de Portugal i el del Brasil). Esta última possibilitat, atesa la rica tradició lingüística i literària del valencià dins de la llengua compartida, és la que l'AVL considera com la més adequada per al nostre idioma, ja que permet respectar la diversitat dins de la unitat. El que es proposa, per al conjunt de la llengua, és, per tant, una codificació policèntrica alhora que convergent.

Partint d'estos criteris, en l'àmbit territorial valencià, la codificació s'ha fet i es fa d'acord amb un model que incorpora les característiques pròpies dels parlars valencians, tal com es reflectix en els acords normatius adoptats fins ara per l'AVL. Això possibilita disposar de versions valencianes pròpies (mitjans de comunicació, productes audiovisuals, aplicacions informàtiques, mercat editorial, texts litúrgics i religiosos), la qual cosa no s'ha d'interpretar com a

signe de fragmentació lingüística, sinó com una via de promoure l'ús de l'idioma mitjançant l'acostament del model de llengua valenciana als seus usuaris. En esta direcció, l'AVL, acollint-se als punts 87 i 88 de la instrucció pontificia *Liturgiam authenticam*, ha optat per fer una nova versió dels texts litúrgics catòlics, a partir dels texts canònics llatins, fidel no sols a les peculiaritats lingüístiques pròpies sinó a una rica tradició històrica de versions litúrgiques valencianes.

Sense perjudic del que assenyala el punt anterior, en els usos oficials i institucionals de l'idioma que, amb un abast general, es facen fora del conjunt de tot el seu àmbit territorial, s'hauria d'utilitzar un model de llengua convergent, basat en formes clàssiques integradores, la determinació i aprovació del qual hauria de correspondre a les diferents institucions amb competències normatives sobre la llengua compartida. Esta desitjable convergència ha de ser perfectament compatible amb la possibilitat d'utilitzar els models de llengua propis de cada territori en els usos que afecten les relacions particulars entre les institucions de fora del nostre àmbit lingüístic (resta d'Espanya, Unió Europea), per una banda, i les institucions i les persones físiques i jurídiques de les comunitats autònomes que compartixen el mateix idioma, per una altra.

En conseqüència, l'AVL, fent ús de les atribucions que li confereix l'article 5 de la Llei 7/1998, de 16 de setembre, de la Generalitat Valenciana, insta totes les institucions valencianes, les administracions, els poders públics i el sistema educatiu, així com els mitjans de comunicació, les entitats, els organismes i les empreses de titularitat pública o que compten amb finançament públic a

ajustar les seues iniciatives en defensa de la denominació i l'entitat del valencià als principis i criteris continguts en el present dictamen. Així mateix, l'AVL fa una crida a tots els parlants del nostre idioma perquè, amb la màxima generositat i flexibilitat, cooperen en la solució del denominat conflicte lingüístic valencià amb sentit comú i visió de futur. És una condició necessària, per bé que no suficient, per a fer possible l'ús normal i la dignificació de l'idioma en un context de globalització creixent on la pervivència de llengües minoritzades com la nostra exigix, entre altres coses, una gran solidaritat entre tots els seus usuaris i l'allunyament tant de qualsevol temptació fragmentarista com de qualsevol esperit uniformitzador monocèntric.

Monestir de Sant Miquel dels Reis
València, 9 de febrer del 2005

ANNEXOS

Annex I. Selecció de testimonis on es documenta la identificació del concepte llengua amb el de sistema lingüístic.

Annex II. Selecció de testimonis on es documenta l'ús de la denominació de valencià o llengua valenciana.

Annex III. Selecció de testimonis on es documenta la consciència del particularisme lingüístic i onomàstic valencià.

Annex IV. Selecció de testimonis valencians on es documenta la consciència de compartir una mateixa llengua amb catalans i balears.

Annex V. Selecció de texts valencians on es documenta l'ús de la denominació de català o llengua catalana per a referir-se a la llengua pròpia dels valencians.

Annex VI. Selecció de testimonis valencians on es documenta l'ús de deno-

minacions compostes per a referir-se a la llengua dels valencians.

Annex VII. Selecció de testimonis on es documenta l'ús de termes distints de valencià i català per a referir-se a la llengua dels valencians.

Annex VIII. Algunes normes de l'ordenament jurídic de l'Estat espanyol

que homologuen l'idioma propi dels valencians i el català.

Annex IX. Algunes sentències judicials que avalen la denominació de català o llengua catalana per a designar l'idioma propi dels valencians, o bé la consideren sinònima o homologable a la de valencià o llengua valenciana.»

Resolució 3/2005, de 12 d'abril (DOGV núm. 4989, de 20 d'abril), de la Presidència de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, per la qual es publica l'Acord del Ple de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, de 8 d'abril de 2005, pel qual es convoquen ajudes al foment de l'ús del valencià en les publicacions escrites de caràcter local o comarcal, o de temàtica especialitzada. Els destinataris d'aquesta primera convocatòria són les publicacions periòdiques en valencià editades en paper. L'AVL vol centrar l'import de les ajudes en les publicacions escrites d'àmbit local o comarcal i en les de caràcter especialitzat. Si la resposta obtinguda resulta satisfactòria, en convocatòries successives es podria ampliar a altres àmbits comunicatius. Per a poder dur a terme aquesta iniciativa s'habilita una línia de crèdit per un import de 18.000 euros. No són objecte d'aquesta convocatòria els butlletins d'informació municipal o comarcal editats per les institucions públiques, ni els llibres de festes. Per a poder ser beneficiaris d'aquestes ajudes, les publicacions han de respectar la normativa de l'AVL. Pel que fa als criteris d'avaluació de les sol·licituds es tindrà en compte tant el percentatge d'ús del valencià com el nombre de pàgines. També es valorarà la periodicitat i el nombre d'exemplars editats.

La manca d'ajuts a les publicacions periòdiques en català al País Valencià és pràcticament total. Aquesta iniciativa, és, per la seua quantificació econòmica, absolutament insuficient, alhora que pel seu caràcter comarcal i local no afavoreix realment el desenvolupament de la premsa diària escrita, que necessitaria una inversió i una decisió política de què a hores d'ara es troba absolutament mancada. A més, la promoció no és competència de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua, sinó de la Secretaria de Política Lingüística, la qual, evidentment, no l'exerceix degudament.

Toponímia

Decret 3/2005, de 14 de gener (DOGV núm. 4926, de 18 de gener), del Consell de la Generalitat, pel qual s'aprova el canvi de denominació del municipi de Pinoso per la forma bilingüe el Pinós / Pinoso.

Decret 21/2005, de 4 de febrer (DOGV núm. 4941, de 8 de febrer), del Consell de la Generalitat, per la qual s'aprova el canvi de denominació del municipi de Lugar Nuevo de la Corona per la forma valenciana Llocnou de la Corona.

Decret 104/2005, de 3 de juny (DOGV núm. 5024, de 9 de juny), del Consell de la Generalitat, pel qual s'aprova el canvi de denominació del municipi de Monserrat per la forma valenciana de Montserrat.

Ensenyament

Resolució de 10 de febrer de 2005 (DOGV núm. 4953, de 24 de febrer), de la Direcció General d'Ensenyament, per la qual se seleccionen els centres docents de la Comunitat Valenciana que participaran en l'activitat de les escoles viatgeres per a l'any 2005.

Ordre de 21 de febrer de 2005 (DOGV núm. 4956, d'1 de març), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual es convoquen ajudes per a la realització d'intercanvis escolars entre alumnes dels centres mantinguts amb fons públics de la Comunitat Valenciana per a afavorir la integració lingüística entre alumnes de centres mantinguts amb fons públics d'educació primària, educació especial, educació secundària obligatòria, batxillerat o formació professional. L'import global màxim destinat a la convocatòria serà de 6.010 euros. Els objectius són: propiciar la formació de l'alumnat en el respecte a la utilització de l'altra llengua oficial i al procés de normalització lingüística del valencià dins d'un model d'enriquiment; afavorir la vivència d'activitats específiques que es realitzen en centres que apliquen el Programa d'ensenyament en valencià, centres que apliquen el Programa d'immersió lingüística i centres que apliquen el Programa d'incorporació progressiva; possibilitar activitats d'ús real del valencià que afavoreixen tant el seu domini com la integració lingüística; ampliar el camp d'observació de l'alumnat a partir del coneixement del seu entorn social, cultural i lingüístic; afavorir l'apropament entre els centres educatius dels municipis de predomini lingüístic valencià i els centres dels municipis de predomini lingüístic castellà; fomentar el coneixement de la realitat educativa, cultural, social i lingüística de les comarques i poblacions reconegudes en els articles 35 i 36 de la Llei d'ús i ensenyament del valencià.

Resulta si més no sorprenent que a una llista tan llarga d'objectius pedagògics es dedique una quantitat de recursos econòmics tan minsa, que no sembla que en pugua garantir el compliment.

Ordre de 14 d'abril de 2005 (DOGV núm. 4991, de 22 d'abril), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual es convoquen procediments selectius d'ingrés, accessos i adquisició de noves especialitats en els cossos docents de professors d'ensenyament secundari, professors d'escoles oficials d'idiomes, professors de música i arts escèniques, professors d'arts plàstiques i disseny i professors tècnics de formació professional.

Ordre de 14 d'abril de 2005 (DOGV núm. 4991, de 22 d'abril), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual es convoca concurs oposició per a l'ingrés en el cos de mestres i procediment per a l'adquisició de noves especialitats.

Aquestes dues convocatòries han estat, de la mateixa manera que els anys anteriors, objecte de polèmica i impugnació judicial. Una vegada més, la Conselleria de Cultura, Educació i Esport no considera el títol de llicenciat en filologia catalana suficient per a acreditar coneixements de valencià i la seua possessió i presentació no eximeix els aspirants del preceptiu examen de valencià. Cal recordar que fins ara, tots els recursos interposats contra aquest tipus d'ordres han estat acceptats i que el TSJ del País Valencià ha dictat nombroses sentències que reconeixen l'habilitat del títol de filologia catalana per a demostrar el més alt nivell de llengua a l'administració educativa valenciana, la legalitat de la doble denominació i la situació de discriminació que se'n derivaria de la interpretació defensada per la Conselleria valenciana.

Resolució de 25 de maig de 2005 (DOGV núm. 5025, de 10 de juny), de la Direcció General d'Ensenyament, per la qual es donen instruccions per a la tramitació de l'exempció de valencià als centres ubicats en municipis de predomini lingüístic valencià.

Aquesta Resolució s'aprova per a regular i aclarir el procés de sol·licitud i tramitació de l'exempció de valencià a l'ensenyament, atesa la multiplicitat de resolucions existents a hores d'ara i que tot seguit enumerem:

1. Ordre d'1 de setembre de 1984 (DOGV de 25 de setembre), de la Conselleria d'Educació, que desplega el Decret 79/1984, de 30 de juliol, sobre aplicació de la Llei 4/1983 d'ús i ensenyament del valencià en l'àmbit de l'ensenyament no universitari.

2. Resolució de 24 de maig de 1993 (DOGV d'1 de juliol), de la Conselleria d'Educació, que desplega l'Ordre d'1 de setembre de 1984 i regula el procediment per a l'exempció de l'ensenyament del valencià dels alumnes dels nivells no obligatoris residents en poblacions de predomini lingüístic castellà.

3. Ordre de 14 de desembre de 1993 (DOGV de 10 de gener de 1994),

de la Conselleria d'Educació i Ciència, que modifica l'Ordre d'1 de setembre de 1984, pel que fa a la competència en la resolució de les exempcions.

4. Ordre de 9 de juliol de 1999 (DOGV de 6 d'agost), de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, per la qual s'ordena, organitza i dicten instruccions per a l'aplicació dels ensenyaments de batxillerat (LOGSE) en règim nocturn.

5. Ordre de 3 de maig de 2000 (DOGV de 19 de maig), de la Conselleria de Cultura, Educació i Ciència, per la qual es regula l'organització i el funcionament del batxillerat (LOGSE) a distància a la Comunitat Valenciana.

6. Ordre de 21 de juliol de 2000 (DOGV de 5 de setembre), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es dicten instruccions en matèria d'ordenació acadèmica i organització de l'activitat docent dels centres autoritzats per a implantar ensenyaments de batxillerat (LOGSE) en règim diürn.

7. Ordre de 18 de juny de 2002 (DOGV de 22 de juliol), de la Conselleria de Cultura i Educació, per la qual es modifiquen parcialment les ordres de 17 de gener de 1995 (DOGV d'1 de març); de 10 de maig de 1995 (DOGV de 19 de juny); de 7 d'octubre de 1998 (DOGV de 29 d'octubre); de 14 de juliol de 1999 (DOGV de 5 d'agost); de 9 de juliol de 1999 (DOGV de 6 d'agost); de 3 de maig de 2000 (DOGV de 19 de maig), i de 21 de juliol de 2000 (DOGV de 5 de setembre).

Comentem ara els aspectes més destacats de la normativa relativa a l'exempció de valencià que, fins ara, per la dispersió normativa, era difícil de resumir.

Segons l'Ordre d'1 de setembre de 1984, l'alumnat resident a les poblacions que figuren al títol cinquè de la Llei 4/1983, de predomini lingüístic valencià i que assistesca a centres d'aquests territoris, podrà sol·licitar l'exempció de l'avaluació de la matèria de valencià en les situacions següents:

1. Residència temporal. Els alumnes residents a les poblacions relacionades al títol cinquè de la Llei 4/1983, de predomini lingüístic valencià, i que assisteixen a centres d'aquests territoris, podran ser declarats exempts de l'ensenyament de la matèria de valencià, però amb l'obligació d'assistir a classe, si acrediten que resideixen temporalment al País Valencià. Aquesta residència temporal s'entendrà com un període cronològic no superior a dos anys, o dos cursos acadèmics, per la qual cosa un alumne podrà ser declarat exempt de l'ensenyament de la matèria del valencià durant dos cursos acadèmics consecutius, sense possibilitat que l'exempció

siga prorrogada. Cal tenir present, però, que l'exempció s'haurà de sol·licitar per a cada curs escolar.

2. Incorporació tardana al sistema educatiu valencià. Els alumnes incorporats tardanament al sistema educatiu, als quals no se'ls puga aplicar el criteri de resident temporal, podran quedar exempts de l'avaluació de la matèria de valencià en el primer curs de la seua incorporació. En tots dos casos l'alumnat no està exempt de l'aprenentatge, només de l'avaluació final si hi ha resolució favorable. Aquesta exempció de l'avaluació té per objectiu facilitar a l'alumnat l'aprenentatge del valencià en el termini més breu possible, cosa que no s'aconseguirà si no assisteix a les classes. Per això, l'alumnat que sol·licite l'exempció per aquests motius haurà d'assistir obligatòriament a les classes de l'assignatura des del primer dia, i el professorat li haurà de realitzar una adaptació curricular de la matèria tant en el curs o cursos en què se li atorgue l'exempció, com en els següents si fóra necessari. Així mateix, és recomanable que aquest alumnat assistesca a les classes de reforç de valencià que puga organitzar el centre.

3. No obstant això, cal tenir en compte altres consideracions: *a)* Els alumnes procedents dels territoris relacionats en la Llei 4/1983 de predomini lingüístic castellà que assistesquen a centres docents ubicats als territoris de predomini lingüístic valencià, s'atendran al criteri de territorialitat acadèmica del centre respecte a l'aprenentatge del valencià i, en conseqüència, no podran ser declarats exempts de l'avaluació de la matèria de Valencià. *b)* L'alumnat que sol·licite l'exempció de l'avaluació de la matèria de Valencià per residència temporal haurà de tenir en compte que, cas que al tercer any decideisca seguir els seus estudis al País Valencià, serà avaluat d'aquesta matèria, tot tractant que supere els objectius d'aprenentatge del curs en què es trobe matriculat en aquell moment. *c)* L'alumnat que sol·licita l'exempció de l'avaluació de Valencià per incorporació tardana al sistema educatiu haurà de tenir en compte que en el cas de sol·licitar l'exempció l'any següent per residència temporal es complirien els dos anys consecutius que indica la normativa. És per això que en el cas que decideisca seguir els seus estudis a la Comunitat Valenciana un tercer any o més, haurà de cursar la matèria de valencià i ser-ne avaluat.

Resolució de 20 de maig de 2005 (DOGV núm. 5028, de 15 de juny), de la Direcció General d'Ensenyament, de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual es fa pública la llista de centres beneficiaris de la convocatòria d'ajudes per a la realització d'intercanvis escolars entre l'alumnat dels centres sostinguts amb fons públics de la Comunitat Valenciana per a afavorir la integració lingüística.

Promoció social i cultura

Ordre de 20 de desembre de 2004 (DOGV núm. 4917, de 4 de gener), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports, per la qual es convoquen els premis de la Generalitat Valenciana per a activitats de promoció de l'ús del valencià realitzades per les comissions de fogueres a l'àmbit de la Comunitat Valenciana en 2005.

Ordre de 20 de desembre de 2004 (DOGV núm. 4919, de 7 de gener), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports, per la qual es convoquen els premis de la Generalitat Valenciana per a activitats de promoció de l'ús del valencià realitzades per les comissions de falles a l'àmbit de la Comunitat Valenciana en 2005.

Ordre de 20 de desembre de 2004 (DOGV núm. 4919, de 7 de gener), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esports, per la qual es convoquen els premis de la Generalitat Valenciana per a activitats de promoció de l'ús del valencià en les festes de la Magdalena a l'àmbit de la Comunitat Valenciana en 2005.

Resolució de 30 de desembre de 2004 (DOGV núm. 4934, de 28 de gener de 2005), del president de l'Institut Valencià de Cinematografia Ricardo Muñoz Suay, per la qual es convoca un concurs públic per a la concessió d'ajudes a la producció audiovisual. L'única referència lingüística feta a aquesta convocatòria és que en el cas de les produccions amb una versió original que no siga en cap de les dues llengües oficials de la Comunitat Valenciana, haurà de presentar-se un Betacam digital en versió original amb subtítols en castellà i una altra versió doblada al valencià.

Ordre de 28 de desembre de 2004 (DOGV núm. 4943, de 10 de febrer), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual es convoquen beques per a la realització de treballs sobre la situació i l'evolució social del valencià. L'import global màxim destinat a aquestes ajudes és de 24.040 euros. Els sol·licitants hauran de ser llicenciats o diplomats universitaris; a més, hauran d'acreditar experiència suficient, mitjançant currículum, en el camp de la investigació sociològica i econòmica relativa a l'ús de les llengües. Les sol·licituds podran presentar-se individualment o per equips de treball.

Ordre de 24 de gener de 2005 (DOGV núm. 4946, de 15 de febrer), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual es convoquen ajudes econòmiques per a les associacions cíviques sense finalitat lucrativa per a la

realització d'activitats de promoció de l'ús del valencià en 2005. L'import global màxim de les ajudes és de 529.850 euros. Es subvencionaran amb caràcter preferent les activitats següents:

1) Cursos de valencià: la subvenció serà, com a màxim, del 65% dels honoraris del professor del curs, que serà valorat en un mínim de 1.612,80, euros equivalents a 26,88 euros/hora. L'import màxim de la subvenció serà de 1.048,32 euros per curs. La quantitat restant serà aportada per l'associació.

2) Retolació: podrà subvencionar-se fins a un màxim del 60% de la quantitat sol·licitada. L'import màxim de la subvenció serà de 1.000 euros.

3) Activitats: se subvencionarà fins a un màxim del 60% de la quantitat sol·licitada. L'import màxim de la subvenció serà de 1.000 euros.

Com ja és habitual, les entitats beneficiàries hauran de respectar, en referència a la denominació de l'idioma i territori valencià, el que s'estableix en la Constitució espanyola i en l'Estatut d'autonomia de la Comunitat Valenciana. Una manera d'impedir que les entitats que defensen la unitat i la doble denominació de la llengua catalana obtinguen una subvenció pública per a la promoció del seu ús.

Ordre de 13 de gener de 2005 (DOGV núm. 4948, de 17 de febrer), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual es convoquen ajudes a la traducció i l'edició d'obres literàries al valencià i del valencià a altres idiomes per a 2005. Les ajudes tenen un import global màxim de 40.400 euros. Els criteris de la subvenció són: l'interès cultural de l'obra (40%), l'extensió (25%), les característiques de la traducció (20%) i el seu tiratge i el pressupost (15%).

Ordre d'1 de febrer de 2005 (DOGV núm. 4953, de 24 de febrer), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual es convoquen beques per a la realització de treballs d'investigació dins del Pla d'estudis del valencià actual. L'adjudicació de les beques s'ofereix a tots els professionals implicats en l'ensenyament, la promoció i la recuperació del valencià. Les ajudes tindran un import global màxim de 69.800 euros. Els requisits exigits són els de ser llicenciat o diplomatur universitari i acreditar coneixements suficients com a professional implicat en l'ensenyament, la promoció i la recuperació del valencià, a criteri de la comissió a què es refereix la base quarta, després d'estudiar el currículum dels sol·licitants. Se seleccionaran, prioritàriament, els projectes de treball que tracten els aspectes següents:

1. Elaboració de materials d'ensenyament i aprenentatge del valencià mitjançant les TIC (recursos per a l'autoaprenentatge en Internet, recursos en suport informàtic, etc.).

2. Elaboració de materials en valencià per a l'aprenentatge d'altres llengües.

3. Elaboració de materials per a l'aprenentatge del valencià adreçat a immigrants.

4. Proposta de sistemes de planificació de programes d'aprenentatge del valencià i mètodes d'avaluació.

5. Estudi del llenguatge administratiu valencià actual i elaboració de materials que en promoguen l'aprenentatge i la difusió.

6. Estudis lingüístics o lexicogràfics contrastius entre el valencià i altres llengües.

7. Estudis lexicogràfics, preferentment els referits a la terminologia pròpia dels llenguatges d'especialitat.

Resolució de 20 de gener de 2005 (DOGV núm. 4954, de 25 de febrer), del president de l'Institut Valencià de Cinematografia Ricardo Muñoz Suay, per la qual es convoca concurs per a la concessió d'ajudes a la creació de guions de llargmetratges cinematogràfics per a l'any 2005. L'import de les ajudes és de 18.000 euros. Els criteris que es tindran en compte per a la valoració dels projectes presentats seran:

1. Interès temàtic i argumental.

2. Adequació dels nivells del llenguatge a l'estil de la narració.

3. Domini dels recursos expressius.

4. Utilització del valencià.

5. Interès constatable per part de productores i distribuïdores en l'escriptura del guió objecte de la sol·licitud.

Ordre de 14 de febrer de 2005 (DOGV núm. 4959, de 4 de març), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual es convoca concurs públic per a la concessió d'ajudes per a la producció de línies editorials en castellà. L'import global màxim destinat a aquestes ajudes serà de 128.190 euros.

Ordre de 14 de febrer de 2005 (DOGV núm. 4959, de 4 de març), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual es convoca concurs públic per a la concessió d'ajudes per a la producció editorial en valencià. L'import global màxim destinat a aquestes ajudes serà de 307.190 euros.

Resolució de 24 de febrer de 2005 (DOGV núm. 4959, de 4 de març), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual s'adjudiquen els Premis de la Generalitat Valenciana per a les activitats de promoció de l'ús del valencià en les festes de la Magdalena en l'àmbit de la Comunitat Valenciana.

Resolució de 8 de març de 2005 (DOGV núm. 4979, de 6 d'abril), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual s'adjudiquen els Premis de la Generalitat Valenciana per a les activitats de promoció de l'ús del valencià en les falles en l'àmbit de la Comunitat Valenciana.

Resolució de 29 d'abril de 2005 (DOGV núm. 5013, de 25 de maig), de la secretària autonòmica de Cultura i Política Lingüística, per la qual s'adjudiquen beques per a la realització de treballs sobre la situació i evolució social del valencià.

Ordre de 17 de maig de 2005, de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual s'aproven les bases i es convoquen els Premis d'Assaig de la Generalitat Valenciana. L'import global màxim destinat a aquestes ajudes serà de 30.000 euros. Es concediran en dues modalitats, en valencià i en castellà. Les obres presentades en valencià hauran d'estar redactades segons la regulació lingüística i ortogràfica acceptada per l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Ordre de 16 de maig de 2005 (DOGV núm. 5023, 8 de juny), de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport, per la qual es convoquen ajudes econòmiques per al doblatge al valencià de produccions audiovisuals. L'objectiu de la convocatòria és subvencionar els costos del doblatge al valencià de les diferents obres audiovisuals (llargmetratges, curtmetratges, sèries, documentals, etc.) i ajudar econòmicament les entitats representatives del sector audiovisual per tal d'afavorir una major presència social del valencià. La subvenció anirà destinada a sufragar part dels costos del doblatge de cada obra audiovisual. L'import global màxim és de 240.000 euros. Les sol·licituds seran ordenades segons tres criteris: el foment de l'ús social del valencià, el foment del sector professional del doblatge i del sector audiovisual valencià i també l'interès formatiu i cultural.

Informació pública (DOGV núm. 5030, de 17 de juny de 2005), de la Federació Valenciana de Municipis i Províncies, que recull les bases per les quals es convoquen ajudes econòmiques per als ajuntaments i mancomunitats de municipis, per a la realització d'activitats de promoció de l'ús del valencià durant 2005. Es convoquen ajudes econòmiques per als ajuntaments i mancomunitats de municipis, destinades a la realització de programes i activitats de promoció de l'ús oficial i social del valencià dins dels àmbits respectius i també s'aproven les bases que regiran la convocatòria i els models de sol·licitud. Les mencionades ajudes, seran per un import màxim de 489.900 euros, que es distribuïran entre els ajuntaments i les mancomunitats sol·licitants.

Les activitats a subvencionar són:

1. Retolacions i senyalitzacions. Retolar, exclusivament en valencià, els indicadors urbans, els indicadors de carrers, la senyalització interior i exterior dels edificis municipals i la senyalització de camins: se subvencionen les despeses d'adquisició i retolació dels indicadors.

2. Cursos d'ensenyament del valencià per a funcionaris i empleats públics. Han de tenir una durada mínima de 60 hores de classe, i realitzar-se entre el 2 de gener i el 7 de novembre de 2005, o en qualsevol cas haver iniciat les classes del curs en aquesta darrera data. Han d'ajustar-se als programes oral, elemental i mitjà de la Junta Qualificadora de Coneixements de Valencià i han de tenir un mínim de 15 alumnes i un màxim de 35. Els professors hauran d'estar en possessió de la titulació corresponent: llicenciatura en filologia valenciana, diploma de mestre de valencià o equivalents. També podrà sol·licitar-se la subvenció per a la realització de cursos per a la població adulta en general, quan es tracte de corporacions locals que no estiguen incloses dins del Programa d'educació permanent d'adults, coordinat i subvencionat a través de la Direcció General d'Ensenyament de la Conselleria de Cultura, Educació i Esport.

3. Campanya municipal de sensibilització i promoció de l'ús del valencià. Els beneficiaris hauran de posar en marxa actuacions que fomenten i utilitzen el valencià en les activitats següents: activitats culturals i divulgadores, l'edició de guies turístiques, d'itineraris de la naturalesa i activitats esportives i l'edició de programes de festes sense publicitat comercial.

4. Creació i/o funcionament d'oficines municipals de promoció de l'ús del valencià. Les entitats que sol·liciten ajuda per aquest concepte, a més dels apartats anteriors que els interessin, hauran d'omplir l'apartat 3.4 de l'imprès de sol·licitud i adjuntar-hi la documentació complementària corresponent. L'oficina haurà d'estar dotada de personal especialitzat. Haurà de disposar, com a mínim, d'un tècnic de promoció lingüística pertanyent al grup A o B, el lloc de treball del qual haurà de tindre unes característiques semblants a les que, per a la mateixa funció, tenen en els llocs corresponents en la Generalitat Valenciana.

Funció pública

Resolució de 12 de gener de 2005 (DOGV núm. 4927, de 19 de gener), del Rectorat de la Universitat Jaume I de Castelló, per la qual es publica la llista provisional d'admesos i del personal que no acredita el requisit lingüístic. Així mateix es convoca a la realització de la prova de coneixe-

ments de valencià de nivell mitjà establerta en la base 2.1.4 de la Resolució de 4 de novembre de 2004 (BOE núm. 279, de 19 de novembre), per la qual es convoquen proves selectives per a l'ingrés en l'escala tècnica superior de formació (tècnic/a superior de formació del PAS), mitjançant el sistema d'oposició. Reproduïm aquesta convocatòria com a mostra de l'aplicació del requisit lingüístic a la Universitat Jaume I de Castelló, única institució valenciana que ho fa de forma sistemàtica i a tots els llocs de treball, tant de personal d'administració i serveis com de personal docent i investigador.

Ordre de 12 de maig de 2005 (DOGV núm. 5014, de 26 de maig), de la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques, convocatòria 35/2004, per la qual es convoquen proves selectives d'accés al grup B, sector administració especial, tècnic mitjà de promoció lingüística, accés lliure, corresponents a l'oferta d'ocupació pública de l'any 2004, per al personal de l'administració del Consell de la Generalitat Valenciana (11 places). Cal tenir el certificat superior de la Junta Qualificadora de Coneixements de València.

Ordre de 12 de maig de 2005 (DOGV núm. 5014, de 26 de maig), de la Conselleria de Justícia i Administracions Públiques, convocatòria 37/2004 per la qual es convoquen proves selectives d'accés al grup B, sector administració especial, tècnic mitjà de promoció lingüística, pel sistema de promoció interna, corresponents a l'oferta d'ocupació pública de l'any 2004, per al personal de l'administració del Consell de la Generalitat Valenciana.

Resolució de 16 de maig de 2005 (DOGV núm. 5014, de 26 de maig), de la Direcció General d'Administració Autònoma, per la qual es convoca el concurs de mèrits núm. 65/2005, per a la provisió de llocs de treball de naturalesa funcional, sector administració especial, grup B, tècnic mitjà de promoció lingüística. La justificació per a aquesta convocatòria és que actualment hi ha en l'administració del Consell determinats llocs de treball, de naturalesa funcional, sector administració especial, grup B, tècnic mitjà de promoció lingüística, inclosos en les relacions de llocs de treball vigents, aprovades per Resolució d'aquesta Direcció General, de 26 d'abril de 2005 (DOGV núm. 4.998, de 4 de maig), de provisió per concurs, que es troben vacants o proveïts de forma provisional, i, per tant, han de ser objecte de concurs per a la seua provisió ordinària i amb caràcter de destinació definitiva, entre funcionaris que reunesquen els requisits exigits i obtinguen la puntuació necessària.

Junta Qualificadora de Coneixements de València

Resolució de 22 de febrer de 2005 (DOGV núm. 4955, de 28 de febrer), de la Secretaria Autònoma de Cultura i Política Lingüística, per la qual es convoquen les proves per a l'obtenció dels certificats oficials administratius de coneixements de valencià i es nomenen les comissions examinadores. En concret, es convoquen les proves relatives a l'obtenció dels certificats següents:

- Certificat de coneixements orals de valencià.
- Certificat de grau elemental de coneixements de valencià.
- Certificat de grau mitjà de coneixements de valencià.
- Certificat de grau superior de coneixements de valencià.
- Certificat de capacitació tècnica, llenguatge administratiu.
- Certificat de capacitació tècnica, correcció de textos.
- Certificat de capacitació tècnica, llenguatge als mitjans de comunicació.

Resolució de 16 de maig de 2005 (DOGV núm. 5012, de 24 de maig), de la presidenta de la Junta Qualificadora de Coneixements de València, per la qual s'estableixen els torns d'examen per a l'obtenció de certificats administratius de coneixements de valencià, s'incrementa la quantitat de comissions examinadores i es nomenen els seus membres.

Resolució de 14 de juny de 2005 (DOGV núm. 5032, de 21 de juny), de la presidenta de la Junta Qualificadora de Coneixements de València, per la qual es fa pública la llista de resultats provisionals de la prova de coneixements orals de valencià.